

INTERVIEW Damesteam start in roeirace over de oceaan

Altijd aan de lijn: 'uit de boot is dood'

Een dag of vijftig roeien over de Atlantische Oceaan. Non-stop. Dat is de Atlantic Challenge. Zo nu en dan een uurtje tukken. Met onder de slaapzak een extra matje van kevlar. Want je wil niet gespiet worden door een zwaardvis terwijl je ligt te snurken.

Marten Visser
m.visser@mediahuis.nl

Medemblik ■ Iris Noordzij, Debby Bijl en Bettina de Wild vertellen het in de haven van Medemblik tussen neus en lippen door. Dat er verplicht een extra mat in het slaaphok moet. Van kevlar, dat spul dat ze gebruiken voor kogelvrije vesten. En dat ze waarschijnlijk voor vertrek van de roeirace van La Gomera op de Canarische Eilanden naar Antigua op de Caribische eilanden al heeft volbracht. Tijdens deze editie worden vier boten doorboord door een zwaardvis. Een van de deelnemers, die ligt te slapen, ontspannend aan de dood: de messcherpe bovenkaak van de zwaardvis mist hem maar net.

Het is geen visserslatijn, beweert Iris (54), die in 2020 de 4.800 kilometer lange roeirace van La Gomera op de Canarische Eilanden naar Antigua op de Caribische eilanden al heeft volbracht. Tijdens deze editie worden vier boten doorboord door een zwaardvis. Een van de deelnemers, die ligt te slapen, ontspannend aan de dood: de messcherpe bovenkaak van de zwaardvis mist hem maar net.

Tonijn

„Ze denken dat het door corona komt”, zegt Iris. „In de jaren ervoor is het maar één keer gebeurd. Zwaardvissen jagen op tonijn. Die verschuilt zich dan achter boten. Omdat er minder scheepvaart is door corona gebruiken ze nu ook de roeiboten.”

Gevaarlijk? Ach, het zal wel loslopen, denken de roeisters. Een ongelukje kan altijd gebeuren. Ze zijn voorbereid, zegt Bettina (57). „Secondelijm van de Action mee. Kun je prima gebruiken om een wondje mee dicht te plakken het een arts arts verteld.” Bettina is

eigenlijk een beetje de vreemde eend in de bijt. Debby (49) doet aan sloeiproeien op zee, Iris is ook van het open water. Bettina roeit in een skiff, zij komt niet verder dan het kanaal bij Schagen. „Ik ben een 'netjesroeier', zeggen de meiden.” Maar inmiddels, na heel wat uurtjes proefdraaien, staat ze ook haar mannetje in die zecwaardige boot waarmee ze de oceaan op gaan.

Het wordt een loodzware beproeving. Anderhalve maand de elementen trotseren, bij toerbeurt non-stop door roeien, poepen en plassen op een emmertje en alleen gevriesdroomd eten dat kan worden aangelengd met heet water. Wat beziet een mens om daar aan te beginnen? Bettina schiet in de lach. Dat heeft zij zich ook wel eens afgevraagd.

Knettergek

„Ik las vijf jaar geleden een boek over vier Engelse dames die het ook gedaan hebben. Toen dacht ik: die zijn knettergek. Maar gaandeweg besloot ik dat kan ik ook. Ik kende Iris al, zij had de boot van vorig jaar. Ik ben gaan kijken. De zee op? Dat durf ik nooit, riep ik op voorhand. Ik ben rustig water gewend. Maar ik ben toch een keer mee gaan varen.”

En? „Joh, dat ging prima. Het is een heel stabiele boot. We hebben op de Noordzee gevaren, hij rolt heerlijk met de golven mee. En Iris heeft die race al een keer gedaan. Als je ziet hoe blij zij terug kwam, dan kan het zo erg niet zijn.” De meeste deelnemers komen bij aan de finish, weet Iris. „Heel veel willen eigenlijk het liefst weer terug de zee op.” Waar hem dat in zit? In de totale rust die je op het

En dit is dus het toilet... FOTO MEDIAHUIS

Gevriesdroomd eten. FOTO MEDIAHUIS

water ervaart, denkt Debby. „Als je aan het roeien bent, ben je los van alles. Helemaal in het hier en nu. Je hoeft niet aan morgen te denken, alleen te roeien. Wij zitten straks met kerst en oud en nieuw op de Atlantische Oceaan. Dus we hoeven ons ook niet druk om het kerstdiner, haha.” Wil niet zeggen dat je

De roeisters zijn klaar voor een trainingsweekend. Vanaf links Debby Bijl, Bettina de Wild, Iris Noordzij.

FOTO MEDIAHUIS/MARTEN VISSER

Moderne apparatuur voor navigatie en communicatie. FOTO MEDIAHUIS

helemaal stressvrij bent onderweg. Midden op de oceaan heb je ook probleempjes op te lossen. Hou er serieus rekening mee dat er een vliegende vis tegen je kop klemt, weet Iris. „Aan die beesten heb ik de vorige keer echt een schurftikel gekregen. Eerst denk je: leuk. Maar als je een of twee keer een

tegen je aan hebt gehad is dat wel over. Ze stinken enorm. Al die schubben aan boord, elke keer moet er weer een emmertje water overheen. En 's nachts hoor je ze wel aan dek kletteren, maar zie je ze niet. Moet je op de tast gaan zoeken waar dat kreng ligt.” Als we dan toch de categorie 'ongemak-

ken' bij de kop hebben: je hebt ook nog de zogeheten *snipers*. Enorme golven die je niet hoort of ziet, maar ineens over de boot spoelen. Iris: „Heel eng vond ik, toen ik dat voor het eerst hoorde. Vooral als het 's nachts gebeurt. Maar later denk je: ach, je zit vast. Wat kan je gebeuren. Dan word je nat... Die boot is zelfrijdend, dus gevaar is er eigenlijk niet.”

Keiharde eis

Het motto aan boord is: altijd aan de lijn. Aan weerskanten van de boot zitten lijnen, waaraan de drie roeisters zich zekeren. Wie bovendeels is, die zit vast. Debby: „Dat moet, want 'uit de boot is dood' zeggen ze altijd. Als je overboord valt drijf je weg. De golven zijn zo hoog dat je iemand dan niet meer ziet. En we zijn niet zo wendbaar dat we snel kunnen omkeren.”

Onmisbaar tijdens de roeirace: een ijskrabberij. Elke week moet er iemand het water in om pokken die zich onderwater aan de boot hebben gehecht weg te krabben. Debby: „Omdat we niet hard gaan, groeien die pokken snel aan. En als ze er een keer op zitten gaat dat

nog meer ten koste van je snelheid.” En de bedoeling is toch wel om de vaart er in te houden. Ze willen het wereldrecord in hun categorie verbeteren. „Dat staat op 48 dagen. Het is niet tijdens een wedstrijd gevaren, dus het moet wedstrijd gevaren, dus het moet haalbaar zijn.” Dit weekend zit het trio op zee voor een lange training. Rocien, slapen, roeien, slapen. Precies zoals dat straks zal gaan.

Row for Impact, noemen ze zich. Ze roeien voor een goed doel. Tijdens de race wordt geld ingezameld voor de Mentality Foundation van de overleden Paralympische snowboarder Bibian Mentel. Iris: „We sturen vanaf zee foto's en filmpjes naar onze ploeg aan de wal. Die zet alles op social media, zodat iedereen ons kan volgen. We hopen dat mensen doneren aan de Mentality Foundation.”

Nog even over die zwaardvissen. Wat doen ze als zo'n beest toch een gaatje in de boot prikt? Dan ga je naar de kelder? Bettina lacht: „Daar hebben we Debby voor. Die heeft geleerd hoe ze moet werken met epoxy. Zij heeft dat gaatje zo weer dicht.”

<https://www.rowforimpact.nl/>

„Als je twee keer zo'n vliegend vis tegen je aan hebt gekregen ben je er wel klaar mee. Ze stinken enorm

De vrouwen in actie. FOTO HENK HONING

